

CARLOS MONTERO

AMIT MAGAD
MÖGÖTT HAGYSZ

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

CARLOS MONTERO

AMIT MAGAD
MÖGÖTT HAGYSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Guillének, annyi mindenért
A testvéremnek, örökkön örökké*

I. FEJEZET

A FÉNYKÉPÉSZ – EGY ÖTVENÖT ÉV KÖRÜLI, POCAKOS FÉRFI, akinek nem jelentett gondot a hajlongás, a hátrafelé gyaloglás és az útjában álló akadályok feletti vagy alatti áthaladás, hogy a lehető legjobb képet készítse – arra biztatta az ifjú házaspárt, hogy közeledjenek a parthoz, kissé távolabb a meleg vizű római fürdőtől. Télen a víztározó vize általában elfedi a fürdőket, de mivel ősszel nem esett sok csapadék, a vízszint továbbra is látni engedte a római romok egy részét, valamint egy homokos partot, amely jobban illett volna egy tengerhez, mint egy folyóhoz. A homokot száraz falevelek borították, amelyek mintha félénken húzódtak volna el a víztől, pedig az távolodott el tőlük a szárazság miatt. A meleg vizű források párával takarták el a hideg téli napot, ami különös légkört teremtett. Ourense provincia lakosai már hozzászoktak ehhez, az idegeneket viszont mindig meglepte. A termálfürdők ismét divatosak és turisztikai látványosságok lettek a Miño partján, az A Chubasqueira és Outariz területén – ahogy ez a víztározó is As Conchasban, a Limia folyóban, a provincia déli részén, majdnem a portugál határon. Turisták ezrei érkeztek, a közvetlen szomszédok mellett, egész évben, hogy megmártózzanak a hévizekben, amelyek igazi természetes jakuzziként működtek. Nem Izland, mondogatták büszkén Ourense lakosai, hanem Galícia.

– A háttérben az éggel és a víztározóval szerintem nagyon szép képet készíthetünk – mondta a fényképész, miközben egy textil zsebkendővel letörölte néhány izzadságcseppet, amelyek a homlokától egészen a tokájáig végigfolytak.

– Nem nagyon vizes? – kérdezte a menyasszony. – Nem szeretném összekoszolni a ruhámat.

A fényképész a partra sétált, majd jobb kezével megtapogatta a homokos talajt.

– Száraz. Gyertek csak közelebb bátran!

Az ifjú pár engedelmeskedett neki, bár nem tűntek teljesen együttműködőnek. Ehhez a fényképész már hozzászokott; munkájának része volt az is, hogy rávegye az alanyokat, hús percire feledkezzenek meg a nap fáradalmairól és a kötelességeikről. Ehhez általában a szokásos technikáját használta: elővette híres mondatait, melyek felszabadítják a párt. Karold át a derekát, nézz rá úgy, mint amikor még szeretted! Mit szólnátok egy csókhöz? Esetleg szájra? Még a végén a nászéjszakátokon is ott kell lennem, hogy utasítgassalak, kissé tapasztalatlannak tűnök!

Hiába voltak olyan buták ezek a mondatok, általában beváltak, az ifjú pár mindig ellazult, és még élvezni is kezdték a pillanatot. Ebben az esetben viszont nem így volt.

– Próbáljunk sietni, mert panaszkodni fognak a vendégek! – kérte a vőlegény, miután vagy századjára nézett a telefonjára.

– Még az esküvőnk napján sem vagy hajlandó letenni azt a telefont? – méltatlankodott a menyasszony.

– Apád küldi a legtöbb üzenetet. Mégis mit vársz tőlem?

– Esküszöm, hogy mindjárt végzek – biztosította őket a fényképész.

– Még két kép, és kész is vagyunk. Andrea, mi lenne, ha a víztározó felé néznél? Képzeld el, hogy, mit tudom én, éppen megláttál egy szépséges vitorlás hajót, és megmutatod a férjednek.

– A férjemnek... Olyan furcsán hangzik.

– Hát, kénytelen leszel hozzászokni – mondta a férfi jó kedélyűen.

– Nos, férjem, nézd, milyen fantasztikus vitorlás hajó úszik a távolban!

Mindketten elmosolyodtak, és folytatták a színészkedést, amíg a menyasszonynak el nem torzult az arca.

– Mi úszik ott? – mutatott valami felé nagyjából száz méterre a parttól. – Egy tutaj?

– Hol? Szemüveg nélkül nem igazán...

– Ott.

A vőlegény hunyorított, és azonnal megértette ifjú arája arcán a szörnyülködő kifejezést.

– Az egy test... meztelen... és...

– Hol? – kérdezte a fényképész.

– Holttest?

A fényképész a kövérkés ujjaitól telhető leggyorsabb sebességgel kicserélte fényképezőgépe ötven milliméteres lencséjét egy kétszázásra. A víz-tárazó felé fordulva kereste a beszélgetés tárgyát. Sikerült szépséges képet készítenie arról, amit keresett, és képes volt megállapítani, hogy bizony, egy holttest lebeg ott. Egy felfúvódott, kék bőrű, lila ajkú, habzó száju test, amelynek arcvonásai eltorzultak a puffadástól, haja pedig csomókban állt. Pont olyan volt, mint azokban a rendőrös tévéorozatokban, amelyeket a neje annyira kedvelt és szinte minden este nézett. Többször is megnyomta a fényképezőgép gombját.

– Mit látsz? Halott? – kérdezte a vőlegény szörnyülködve.

Látszólag teljesen letarolta az elképzelés, hogy egy holttest úszik előttük.

A menyasszony a vőlegénye karját tartotta, és aggodalmasan várta a fényképész válaszát.

– Igen. Egy nő az. Nem túl idős – mondta a fényképész. – Hívunk kellene a rendőröket.

A menyasszony nem tudta elfojtani az öklendezést. Hányt. Lefröcsköltte a ruháját. A vőlegénye zsebkendőt adott neki, hogy letörölhesse.

– Mindegy, mindegy.

Hirtelen úgy találta, hogy a ruháján esett folt jelentéktelen, miatta aggodni pedig egyenesen illetlen dolog.

Egy órával később több járőrökös is érkezett a környékre. Az ifjú pár már nem volt ott, csak a fényképész maradt. Kötelességének érezte, hogy maradjon, amíg megérkeznek a rendfenntartók.

Szükségük volt egy motorcsónakra, hogy eljussanak a nő élettelen testéig, aztán kihozzák a partra. Hamarosan megérkezett a bíró és a jegyző is, hogy intézkedjenek a holttest elszállításáról.

– Szerintem ő az, bíró úr – kockáztatta meg Giménez őrmester.

– Ki?

– A novarizi tanárnő, aki egy hete tűnt el. Szegény lány!

2. FEJEZET

VALAHOL OLVASTAM, HOGY A LEGTÖBB STRESSZT OKOZÓ faktorok a következők a legjelentősebbtől kezdve: egy szeretett személy halála, szakítás és költözés.

Szeretett személy halála: Pipa. Kétszeresen is pipa.

Költözés: Éppen erre vállalkozunk a férjemmel. Elhagyjuk bérelt lakásunkat A Coruña Montealto negyedében hat itt töltött év után.

Szakítás: Közeledni látom, ha nem jutunk végre-valahára egyezségre abban, hogy mitől kell megszabadulnunk, és mit megtartani.

– Ezt a kabátot már az egyetem óta nem hordod.

– Apámtól kaptam. Nagyon kevés emlékem van tőle.

– Germán, nem abban maradtunk, hogy többet nem játszod ki a „meghalt az apukám” kártyát?

– Ne szórakozz! Hiszen még négy hónapja sincs...

– Rendben, próbáld fel, és ha tényleg úgy gondolod, hogy jól áll, akkor betesszük a dobozba, és magunkkal visszük.

Germán felveszi. Megnézi magát a tükörben, és ellenőrzi, hogy én is nézem-e.

– Na, milyen? – kérdezi. Lát valamit a tükörképén, ami nem tetszik neki. A fejéhez emeli a kezét, aztán aggódalmasan sóhajt, miközben szorongva tapogatja a haját. – Egyre kevesebb van. Azt hiszem, a kórházban töltött hónapokban kezdett hullani. Senki sem mondta, hogy egy apa betegségének ilyen mellékhatásai is vannak.

– Nem leszél kopasz.

– Bár így lenne! Tetszik a kabát?

Csak nézek rá, nem igazán tudom, mit mondjak.

– Förtelmes – szörnyülködik. – Tényleg úgy szeretted belém, hogy ez volt rajtam?

– Inkább akkor, amikor levetted.

Germán ekkor tettetett és ügyetlen érzékiséggel kezdi levenni, miközben nyálás dallamot dúdol.

– Sajnálom, de már nem vált ki olyan hatást – mondom álkomolysággal. – Ha benyúlok a bugyimba, csak szárazságot találok.

Germán nevet. Rám is átragad.

Talán ezért vagyunk együtt még tizenkét év után is. Mert olykor még mindig nevetünk. De az apjával történtek óta minden nappal egyre nehezebb mosolyt kicsalnom belőle. Az „apjával történtek” pedig a halálát jelentik. Nagyon érdekes, hogy szépítő kifejezésekkel és mindenféle egyéb erőfeszítéssel próbáljuk elkerülni a halál témáját még nyelvi szinten is. Az apjával történtek.

Tere azt mondja, hogy amikor a kapcsolatunkról beszélék Germánnal, öregasszonynak tűnök. Egy legalább negyvenöt éves öregasszonynak. Számára mindenki öregnek számít, aki a mi harmincnégy életévünknel idősebb. Ezért kezdett el mostanában heti egy-két pasival dugni, hogy kihasználja az utolsó évet, ami még maradt neki a hanyatlás előtt. Én azt mondom neki, hogy nem beszélék úgy, mintha öreg lennék, csupán már másodéves korunk óta együtt vagyunk Germánnal. Tizenkét év, egy esküvő, két vetélés, az apja halála, az anyám halála, négy költözés, és Germán két és fél éves munkanélkülisége, amely kezd kissé hosszúra nyúlni, de persze ő soha nem ismerné el, hogy munkanélküli; ő ír, csak hogy nem ír, ezért pedig depresszióssá válik. Döbbenetes gyorsasággal jön ki a depresszióból, és esik újra bele. Az egyetlen beletartozik egy csúnya történet is, amelyet mindketten szeretnénk elfelejteni. Annyira erőlködünk, hogy olykor úgy érzem, ezzé degradáltuk a házasságunkat, a történeteken való továbblépésé. Már nem is emlegetjük. Ugyanis papíron már elfelejtettük. Mindketten meg vagyunk győződve arról, hogy van élet az ilyesmi után, és továbbra is próbálkozunk. És talán nehéz elismerni, de az én anyám és az ő apjának halála segített elviselni. A legnehezebb pillanatokban nagy szükségünk volt egymásra.

A két tragédiához hozzá kell még tenni, hogy kétszer próbáltam átmenni a tanári vizsgán. Most pedig itt vannak az utazások a mindenféle

helyettesítési munkáim miatt Galícia legelveszettebb középiskoláiban. Nem mentem át, de elég magas pozícióban maradtam ahhoz, hogy továbbra is kapjak helyettesítési munkákat. Ha valahol valaki kiesik a munkából három-négy hétre vagy akár néhány hónapra, megjelenek én. Én vagyok a helyettesítő tanár. Tere még egy pólót is csináltatott. A kérelhetetlen helyettesítő tanár. Mit is mondhatnék? Imádom a munkámat, hiába nem tölthetek annyi időt ugyanazokkal a diákokkal, amennyit szeretnék. Nem jöttem rá korán, hogy ez a hivatásom, épp ellenkezőleg, soha nem gondoltam, hogy egyszer tanár leszek. De amint kipróbáltam, beleszerettem. Talán idővel velem is megtörténik az, ami rengeteg tanárral, hogy elegendem lesz, és látom az évek múlását, mivel én egyre idősödöm, ők mégis mindig ugyanolyan korúak és energiaszintűek, az enyém pedig egyre fogy; de mostanában még nehéz elhinnem ezt. Meg azért vannak olyan tanárok is, akik végig megőrzik a lelkesedésüket, nem? Mégis miért ne lehetnék én is egy közülük?

Ezúttal szerencsém volt. Majdnem hét hónapon át helyettesíthetek. Az majdnem egy egész tanév. Igazi tanárnak érezhetem magamat. Hat hónapon át követhetem figyelemmel a diákok fejlődését, és tényleg átadhatom nekik, amit tudok, amit gondolok és amiben hiszek. Ami nem sok, de azért néhány dolgot szerintem taníthatok nekik. Arra biztosan elég idő, hogy táplálhassam a szeretetüket az irodalom és a könyvek iránt. Na jó, ne szaladjunk ennyire előre, mert lassan a *Holt költők társasága* tanáraként látom magamat, és azért erről nincs szó. Két lábbal állok a földön, és az, hogy későn fedeztem fel a hivatásomat, meg már nem is vagyok olyan fiatal – „a nem fiatal nem a harminchárom, kedvesem, hanem a hatvan év”, mondaná Tere –, realista emberré tesz.

Ráadásul, Germán hatalmas öröme, az ő szülőfalujában található két középiskola egyikében helyettesíték. Pont ott, ahol ő tanult. A sors keze vagy a szerencséé? Vagy egyszerűen olykor megeshet az ilyesmi? Mint kiderült, kevés a középiskola... Ezért költözünk. Germán velem tart. Eldőntöttük. Pontosabban ő döntötte el, de a működő házasság egyik titka, hogy többes számban beszélünk, amikor némelyik döntést egyoldalúan hozzuk meg, a másik ember nem teljes egyetértésével. A többes szám erejétől az ember kezdi azt hinni, hogy a döntést ketten hozták, és ettől csökken a keserűség.

Egy dolgot pedig meg kell hagynom a férjemnek. Germán egész évben heti egy-két alkalommal a faluba utazott: először azért, hogy gondoskodjon a beteg apjáról, most pedig azért, hogy az anyjára vigyázzon. Már elege van az országutakból, túl sokat utazott. Ez mindkettőnk számára különleges lehetőség, hogy újrakezdhezzük a lehető legjobb helyen. Szülőfaluja, csupán tizenkétezer lakosával, Ourense provincia belsejében található, és nagy múlttal, párával és köddel büszkélkedhet; római kori hidak szelik át a folyót, rengeteg a természetes, lúgos meleg víz, a zöldterület, a barokk templom és a turista nyáron; de attól még falu. Ja, és persze ezt a települést is érintette a válság; a virágzó gazdasága egy nagy húsipari cégen alapult, amely becsődölt, és utat engedett a falu hanyatlásának. Közvetlen és közvetett módon összesen nagyjából hatezer ember veszítette el miatta az állását. Ott a legmagasabb a munkanélküliségi ráta az országban. És nem szabad falunak hívni, mert megsértődnek; számukra kisváros. És természetesen ott lakik a családja. Germán számára nincs jobb közeg a családjánál, hiába volt köztük dráma a sógorommal. De el kell ismerni, mindig is nagyon közel álltak egymáshoz, és az élet nehézségei csak még inkább összekovácsolják őket. Kibálnak, mérgesek lesznek egymásra, egymás fejéhez vágják a dolgokat, de senki nem választhatja el őket. Azt hiszem, Germánnak szüksége van arra, hogy a családja közelében éljen – az apja emlékének közelében, hogy feldolgozhassa a halálát. Ebben roppant kevésbé hasonlítunk.

Én félek. Attól tartok, hogy miután letelik a hat hónap, és másik közeépiskolába küldenek, Germán úgy dönt, hogy elég a költözködésből, és felveti, hogy le kellene telepednünk a faluban. Akár a családi üzletben is dolgozhatna, ha végleg elengedi az írást. Én nem győzködöm, hogy hagyja, de nem akarom szenvedni látni. Képtelen napi fél oldalnál többet írni, amitől kétségbeesik, az inspiráció hiánya miatt pedig szinte vegetatív állapotba kerül, ahonnan nehezen tér vissza. Kezdetben rám támaszkodott, hogy kimásson sötét időszakaiból, de most már tudom, hogy nem vagyok elég. Úgy érzi, hogy elítélem, hogy túlságosan kritikus vagyok vele („persze, irodalom-tanárnő”). Ezért szeretne a családja közelében lenni, mert közöttük úgy érzi, biztonságban van. Közöttük újra azzá a gyerekké válik, aki mindent jól csinált, akinek megkérdőjelezhetetlen a tehetsége, a család és az osztálya legokosabb és legügyesebb tagja. És persze az

is szempont, hogy ha végül gyermeket nemzenénk, akkor mindig jó, ha közel a család.

Innen ered a probléma. Az ő családja nem az én családom. Én a saját családommal sem tudtam közeli viszonyban maradni, a vetélések után pedig már nem elég erős a testem és az akaratom a gyerekekhez. Germán azt hiszi, hogy a másik dolog miatt, a csúnya dolog miatt, amelyről nem beszélünk. De nem. Nekem elég az, hogy az órákon tanítom a gyerekeket. Próbáltam beszélni Germánnal, de ő azt mondja, negatív vagyok, és hogy több mint két éve élünk már a szarban, és el kell fogadni, hogy kezdenek jobbra fordulni a dolgok. Azt kérdezi, mégis miért nem látom, hogy a változás jele az, hogy a szülőfalujában kaptam helyettesítő tanári állást.

– Itt volt már az ideje, nem, Raquel? Bőven ideje volt már, hogy az élet kicsit ránk mosolyogjon.

Talán igaza is van. Talán nem kellene elzárkóznom a jövőtől. A falu nem rossz, ahogy a családja sem, és még némelyik barátja is rendben van. Akkor miért is ne lehetne ez valami olyannak a kezdete, amit végre megérdemlünk? Én küzdeni akarok a kapcsolatunkért. Komolyan. És ahhoz, hogy ez működjön, nem elég egyszerűen lapozni és felejtetni, nekem is bele kell adnom mindent. Készen állok.

Készen.

Igen.

Nanuk – négyéves husky kutyánk, akit Germán vett nekem/nekünk kiskutyaként, miután úgy döntöttünk, hogy határozatlan időre felfüggesztjük a gyerekprojektet – nyugtalan, nem érti, miért a nagy zűrzavar. Általában teljesen kiborul, amikor azt látja, hogy bőrdödöt pakolunk, megérzi, hogy néhány napra egyedül hagyjuk valamelyik barátunknál, de ez most más. A fél házat bepakoljuk, ezt pedig nem érti. Hát itt hagynak? Mintha ezt gondolná. Vagy mi a fene történik?

Mintha képesek lennénk itt hagyni. Inkább hagyjuk hátra a fél házat, de a kutya akkor is velünk jön. Mégis hogy lehet így szeretni egy állatot? Nanuk elérte, hogy én, akit nem hatottak meg túlzottan a háziállatok, gyökeresen megváltoztassam a véleményemet.

– Tudod, mi lesz a neve? – kérdezte Germán, amint látta, hogy megölelem a kiskutyát. – Nanuk. Nanuk lesz a neve, mert egyetlen pillanat alatt kiolvasztotta a szívedből a jeget.

Igen, Germán tud ilyen nyálás és tudálékos lenni. Ezt kapja az ember, ha egy írói ambíciókkal rendelkező filmmániással jön össze. De az a helyzet, hogy az eszkimónév tökéletesen illett a kis szőrgombolyagra, akinek különböző színű szeme volt, mert két percen belül megpuhított, huszonnégy órán belül pedig már úgy szerettem, mintha családtag lenne. Illetve dehogy családtag, hiszen őt tényleg szerettem... És hiába tartott neki annyi ideig megtanulni a házon kívül pisilni, hiába tette tönkre a kanapé minden sarkát, két laptopunkat és a nappali asztalának két lábát. A kis Nanukkal alapvető dolgokat tanultam, illetve felfogtam, hogy mekkora értéke van az alapvető dolgoknak. Üdítő volt felfedezni vele az élet csodáit, számára minden a játékról, az evésről és a sétáról szólt. Más nem is volt, és számára ez elég. Éreztem, mennyire élvezzi az újdonságokat, minden simogatást, így én is átértékeltem a fontossági sorrendemet. Butaságnak tűnhet, de olykor az embernek arra van szüksége, hogy valaki vagy valami, akár egy kutya, megtanítsa félretenni a szorongást, a rengeteg haszontalan törekvést, a célok, elért eredmények, bukások és egyéb baromságok kuszaságát, amelyre mindig összpontosítunk, hogy visszatérjen az alapvető dolgokhoz; a nap, a játék, a szeretet, az élet élvezetéhez. Nanuk elérte ezt. Hogy lehetne nem imádni? Most már elképzelhetetlennek tűnik nélküle az élet. Nanuk előtt nem értettem, hogyan érezhetnek az emberek olyan hatalmas szeretetet egy házi kedvenc iránt. Most viszont már el sem tudok képzelni jobb társaságot és feltétel nélkülibb szeretetet, mint amit az ember egy kutyától kaphat.

Nanuk jobbra-balra táncol, és közben szánalomra méltóan ugat és morog. Germán próbálja megnyugtatni.

– Semmi baj, Nanuk, te is velünk jössz. A faluba megyünk. Annyit nyúllal kergetőzhetsz majd, amennyivel csak szeretnél.

– Ne erőlködj, amíg nem látja, hogy kivisszük, és betesszük magunk mellé az autóba, nem hagyja abba a hisztériát! Nanuk! Hagyd abba!

Sikerül elérnem, hogy néhány másodpercig nyugton maradjon, de amikor elkezdjük újra kartondobozokba pakolni a könyveket a polcra, ismét ugatni kezd.

– Nanuk!

Egyfajta nosztalgikus érzéssel nézek körül a lakásban. Pedig nem jellemző rám ez az érzés, annyit költözködtünk már. De valamiért úgy érzem, ez a költözés merőben más, mint a többi.

– Neked nem fog hiányozni ez a lakás? – kérdezem Germánt.

– Két éve panaszkodsz már a nedvesedő falak miatt. Ne most legyen honvágyad!

– Coruña párás. A nedvesség normális. De képes vagyok együtt élni a párával.

Germán odajön hozzám, aztán átkarolja a vállamat, majd puszit ad az arcomra. Csókja korábban gyógyító erővel bírt, most viszont már csak visszhangja a régieknek, és nem tudom, hogy megvan-e még a hatalmuk.

– Nagyon boldogok leszünk Novarizben, meglásd!

3. FEJEZET

ÚGY DÖNTÖTTÜNK, SOK HOLMINKAT anyám lakásában hagyjuk. Most is többes számot használtam, de én döntöttem el. Abszurdnak tűnik összepakolni az egész házat, és a faluba vinni, ha csak hat hónapot töltünk ott. Mégis mi értelme lenne minden könyvünket magunkkal cibálni mindenfelé? Jobb lesz, ha a könyveink nagy részét anyámnál hagyjuk. Még mindig így hívom, pedig már az enyém a lakás. Képtelen vagyok megszokni.

Ritkán jövök. Akárhányszor belépek ebbe a lakásba, szinte fizikailag érzem a hiányát, és túlságosan fáj. Döntést kell hoznom a lakással kapcsolatban. Vagy eladom, vagy kiadom valakinek, vagy meggyőzőm a férjemet, hogy költözzünk ide. De egyik lehetőség sem tetszik. Vajon ki akarnám adni? Nem, semmiképp. Képtelen lennék elviselni a tudatot, hogy mások laknak ott, ahol annyi éven át éltem anyámmal. Hogy szeretném-e, hogy Germánnal... Nem. Én képtelen lennék itt lakni. Minden szobában érezném anyám jelenlétét. Néhány év múlva, amikor megbékéltem magammal és vele is, talán képes leszek megfontolni. Most viszont nem. Az eladás a legbölcsebb lehetőség, de nehezemre esik meghozni a döntést. És ha gyakorlatiasan gondolkodom, jobb megvárni, amíg ismét felmegy az ára. Most áron alul kellene adnom. A papírmunka, az ingatlanügynökséggel való együttműködés és megtanulni alkudozni borzasztóan fárasztónak tűnik.

– Csajszi, csak kezd el árulni, én szívesen segítek, de nem is akkora dolog, ha pedig áron alul kell adnod, amit kétlek, akkor áron alul adod. Azt nyernéd vele, hogy megszabadulnál a kiadásoktól és a jelzáloghiteltől.

Én semmiképp sem várnék veled, mert úgy húz le, akár egy vasmacska. Hallgass rám!

Megkértem Terét, hogy segítsen a könyvekkel. Ő a legjobb ellenszer a véletlenszerűen rám törő melankóliahullámokra. Tudom, hogy folyamatosan fecsegésével kiránt a buta önsajnálataból.

– Vagy add ki nekem – folytatja –, hiszen mindig az volt az álmom, hogy errefelé lakhassam egy száznegyven négyzetméteres lakásban! Menynyiért adnád ki?

– Nem bérelheted, Tere. Még a fürdőszobára sem telne neked.

– Nem adnád ki baráti áron? Szép kis barátnő vagy, mondhatom! Szellőztessünk, mert nagyon dögszag van... Mármost, nem, bocsánat, csak állott a levegő. És talán Coruña fényeit is be tudjuk csinálni valahogy.

Tere nekiáll minden erejével ablakokat nyitogatni. Beáramlik az utca, a kikötő és a sirályok hangja.

– Nagyon szuper, hogy látszanak innen a hajók. Igazi luxus. Ráadásul az egész környék sétálóutca lesz. Ti pedig egy montealtói lakásban nyomorogtok a férjeddal. Hát öltni tudnék ezért.

Nem akarom túlságosan elnyújtani az itt-tartózkodásunkat, minél hamarabb el akarom hagyni ezt a lakást. De ha Tere a fejébe vette, hogy az egész délutánt itt töltjük, jobb, ha beletörődöm. Szereti a ház úrnőjét játszani, úgy élni, mint Coruña gazdag polgárai.

– Olyan jó lehetőséget hagyott rád az anyád, nem értem, hogy kezelheted úgy, mint valami szörnyűséget. Én ujjonganék örömben, és minden héten orgiákat rendeznék. Minden erkélyen dugnék, hadd botránkozzanak csak meg a jól öltözött sznobok!

– Úgysem mernéd, mindig is szájhős voltál.

– Add csak ide a kulcsot, aztán majd a szomszédok mesélnek!

Tere bemegy anyám szobájába, aztán rögtön a hatalmas gardrób felé veszi az irányt.

– És ez a rengeteg cipő... Igazi aranybánya. Örökké tudnám őket nézegetni. Jaj, anyukád külseje, micsoda elegancia, micsoda illem, micsoda ízlés és könnyedség... Ha nagy leszek, olyan akarok lenni, mint ő.

Nem fogok nekiállni vitatkozni Terével az anyámról kialakított képéről. Abban viszont biztos vagyok, hogy az élete soha nem volt egyszerű. Csak dolgozott és dolgozott, olykor azt is elfelejtette, hogy van egy lánya.

Amikor pedig rólam volt szó, szinte még rosszabb lett. Anyám szemében én mindig is jelentéktelen voltam, az őáltala elért eredmények halvány árnyéka. És semmit nem rejtett véka alá. Sokszor mondta, hogy csináljak azt az élettemmel, amit szeretnék, de jól tudtam, hogy nincs így, hogy számára mindig csalódást okozott, amiért nem építettem karriert orvosként, hogy nem akartam az általa kitaposott ösvényen járni. Mégis hogy járhattam volna ott? Jobb döntés volt más utat választanom, mert soha nem érhettem volna fel hozzá. Anyám a legjobb volt a területén, és mindig is a legjobb akart lenni.

Nehéz eset volt. Nagyon is. Az utolsó években szörnyű volt a kapcsolatunk. Germánt soha nem kedvelte – „Egy ideig rendben van, lányom, de nem férjként, ráadásul amilyen esküvőt tartani akartok, az olyan ízléstelen, idejétmúlt és szükségtelen. Egyáltalán nem illik hozzád, én teljesen máshogy ismerlek” –, soha nem tetszett neki, ahogy élek – „Tényleg középiskolai tanár akarsz lenni? Te? Hát ennyire rossz véleménynel vagy magadról? Hatvanöt éves korodig iskolába akarsz zárkózni?” –, és annak sem örült, hogy mindig is kis célokat tűztem ki magam elé – „Egy nap majd rájössz, mennyit érsz, és bárcsak ne lenne túl késő, hiszen olyan okos vagy, mégis olyan butus is tudsz lenni”. Ő ilyen volt, és ez még a legkisebb baj.

Egyedül halt meg, mert egy hatalmas veszekedésünk után két évig nem beszéltünk, és ha most visszagondolok rá, nagyon abszurdnak tartom a dolgot. Egy életre belevésődött az emlékezetembe, amikor az egyik munkatársa a kórházból felhívott a hírrel. Nagyon hirtelen történt, egyik napról a másikra, ezért nem tudott szólni. És nem akart zavarni. Anyám haldoklott, de nem akart zavarni.

Nem bocsátottam meg neki. Nem bocsátottam meg neki, hogy nem akart zavarni, hogy azt hitte, meg kell óvnia a betegségétől, vagy talán úgy gondolta, hogy mivel dühös voltam, nem sietek olyan hamar hozzá. Magamnak sem bocsátottam meg. Nem bocsátottam meg magamnak, hogy hagytam, elvegye az eszemet a buta veszekedés, amelynek kiváltó okára már alig emlékszem. Na jó, emlékszem azért, de mit számít, mégsem hívtam fel, mégsem próbáltam hidat képezni közénk. De mindkettőnk túl büszke volt. Annyira, hogy anyám egyedül halt meg. Nélkülem.

A temetésen higgadt voltam, vagy talán sokkos állapotban.

Aztán beleőrültem.

Aztán...

– Nagy kár, hogy nem egyezik a cipőméretünk, esküszöm, mindegyiket elvinném. Nézd, nézd, ez milyen szép! És alig használt. Csinálhatok képet, hogy feltegyem Facebookra?

– Teresa, mi lenne, ha elmennénk?

– Máris? – Tettetett szomorúsággal néz rám, de rögtön észreveszi, hogy nem érzem magamat jól. – Jaj, rád tört a rosszkedv. Hogy nem köszöntél el az anyádtól, hogy szörnyű lánya voltál... Igaz?

– Olyan komolytalan vagy, Tere!

– Ezért hozol magaddal. Nekem sem egyszerű ám mindig produkálni magamat. De örömmel megteszem, hiszen ezért vannak a barátok. Na, gyerünk, menjünk! Hívj meg vacsorázni, hogy feldolgozzam a keserűséget, amiért nem engedhetem meg magamnak, hogy így éljek! Micsoda lakás, Istenem, micsoda lakás...

4. FEJEZET

IAGO IZZADTAN LÉPETT BE AZ EDZŐTERMI ÖLTÖZŐBE. A hely kissé rozoga hatást keltett, festést is igényelt volna, de a felszerelés kifogástalan volt. Ilyenkor ember is alig akadt, és Iago ezt a helyet választotta, hogy barátjával, Roijal eddzen. Hallotta az egyik zuhany csobogását. Csak egy ember tartózkodott az egész helyen, senki más. Kinyitotta a szekrényt, aztán sporttáskájából kivette a papucsát, a törülközőjét és a tusfürdőt. Az edzés endorfint szabadított fel benne, az általa okozott emelkedett hangulat pedig függőséget váltott ki. Mostanában viszont ez már nem volt elég, semmi nem csillapította a gyomrában a szorongást, amely olykor fekete lyukként készült felemészteni. A sporttáskában turkált, amíg meg nem találta a farmerét. A zsebeiben kutakodott valami után. Megfogta a pénztárcáját is, aztán késlekedés nélkül bement az egyik mosdóba, majd bereszelte az ajtót. Izzadtan elővett egy húszeuróst, aztán hengerré tekerte. A fehér poros zacskóból kivett egy jó adagot, hogy bőséges csíkot alkosson. Minden nappal egyre többre volt szüksége. A hengert az orrához emelte, majd felszívta az összes kokaint. Azonnal érezte a hatását, az eufóriát. Olyan eufóriát, amely ráadásul a szorongását is enyhítette legalább néhány percre. Féktelenül jókedvűnek érezte magát, amikor kijött a mosdóból. Visszament a holmijához.

Levette a rövidnadrágját, az alsónadrágját és a pólóját, aztán meztelen testét tanulmányozta a tükörben. Nagyon szerette figyelemmel követni a fejlődését minden edzés után. Csupán két évvel ezelőtt még csenevész volt, mostanra viszont férfias háta lett férfias izmokkal. Ebben a pillanatban meztelenül úgy érezte, hogy ellenállhatatlan és erős. A kokain hatása

is segített növelni ezt az érzést. Aztán a fiatalság göggyével mosolygott a tükörképére. A hajába túrt, hogy megfelelően felállítsa a taraját, amelyre épp olyan büszke volt, mint a hasizmaira, és amely majdnem ugyanannyi munkát is kívánt. A lakknak, habnak és szárítónak köszönhetően a taraj még egy kemény edzést is kibírt, és miután ujjjaival összeborzolta, épp úgy állt, mint új korában. Olyan frizurája volt, mint a fiúk ezreinek, a feje tetején hosszú, oldalt rövidre nyírt. Amikor úgy érezte, hogy tökéletes a frizurája, derekára tekerte a törülközőt, aztán elővette a telefonját, hogy készítsen egy szelfit. Később majd feltölti az Instagram-profiljára. Közben a legjobb szöveget kereste, Roi, aki tizenhét életével egy évvel fiatalabb volt a barátjánál, belépett az öltözőbe. Ő alacsonyabb volt, és közel sem volt olyan sportos teste, hiába edzett. Nem tudta a barátja szigorú diétáját követni; a fehérjeturmixokkal, csirkével és tonhalkonzervekkel teli étkezés nem illett hozzá. Roi szemüvege eltört az egyik halántékánál, és egy sebtapasz tartotta egybe. Még az edzéshez sem vette le, és ha rajta múlna, még zuhanyozni is azzal menne. Mindketten feltűnő jelenségek voltak a maguk ellenséges, mégis vonzó külsejével. A maguk módján. A közösségi hálókön rengeteg követőjük volt, mert némelyik fényképükön meglehetősen kevés ruhát viseltek. Főleg Iago, Roi kissé szemérmesebb volt. Hiába ismerték egymást már régóta, eddig a tanévig nem kerültek közel egymáshoz. Roinak persze fogalma sem volt barátja függőségi problémáiról. Nem vette észre, hogy napi szinten tudatmódosító szerek hatása alatt áll, amelyek közül némelyik felpörgeti, mások pedig megnyugtatók. Ugyanis Iago kezdett a mesterévé válni annak, hogy a kokain okozta eufóriát ellensúlyozza a ketaminhoz vagy a marihuánához hasonló szerekkel.

– Láttad, mennyire kockás lett? – kérdezte Iago megfeszített hasizmokkal. – Mint egy tábla csoki, öregem.

– Nerea írt.

– És mit akar?

– Hamarosan megtartják a temetést.

– És?

– El kellene mennünk, nem?

Iago teste megfeszült, de próbálta elkendőzni azzal, hogy úgy tett, mintha a hideg rázta volna ki. A fájdalmas dolgok ellen mindig úgy védkezett, hogy vaskeménységűnek tette magát.

– Miért? Mi nem veszítettünk semmit.

Észrevette, hogy a kokain euforikus hatása miatt túl hangosan beszél, ezért próbált visszavenni a hangerőből.

– Biztos, hogy az egész osztály ott lesz.

– És mi mióta vagyunk olyanok, mint a többiek?

Roi hallgatott, semmi kedve nem volt vitába szállni vele. Főleg nem olyankor, amikor ilyen arrogáns. Ebben is különbözött a barátjától. Roi sokkal kiegyensúlyozottabb embernek tartotta magát. Persze Iago könnyedén manipulált másokat, jól értett a dolgok alapos átgondolásához és más perspektívába helyezéséhez, és ahhoz is, hogy elérje, az emberek azt tegyék, amit ő szeretne. Ezért Roi bizonyos szempontból irigyelte. Gyakran próbálta őt utánozni több-kevesebb sikerrel. Kezdte is elhinni, hogy lassan felér hozzá. Optimistább pillanataiban még azt is gondolta, hogy készül felülmúlni őt. Iago számára – aki természetéből adódóan szertelen – minden hatalmi játszma volt, és abban ő volt a király. A győzelemhez szokott, és amikor a dolgok mégsem úgy alakultak, ahogy ő várta, képes volt elveszíteni az irányítást, ahogy csak a kamaszok tudják, és hihetetlen intenzitású dühkitörésekkel reagált, amivel bizonyította, hogy még nem olyan felnőtt, mint amilyen szeretne lenni. Akkoriban túl könnyedén veszítette el az irányítást. Egyre növekvő drogfüggősége és a közelmúlt néhány eseménye miatt folyamatosan vibrált a feszültségtől. Próbálta elkerülni, de túl sok minden kavargott a fejében ahhoz, hogy képes legyen uralkodni magán.

– Megvárjalak, hogy együtt zuhanyozzunk? – kérdezte Iago.

– Rendben.

Roi kivette a sporttáskáját, aztán nagy műgonddal elkezdett levetkőzni. Rájött, hogy túlságosan ócska alsónadrágot visel, oldalt a derekánál egy lyukkal, és elszégyellte magát, amiért a barátja láthatja ezt. Ezért próbálta maga előtt tartani a táskát, hogy Iago ne vegye észre. Ebben is különböztek, anyagi helyzetükben. Iago anyagi helyzete jó volt az apja miatt, aki azon kevesek közé tartozott, akiket nem érintett a gyár bezárása. Legalábbis nem annyira, mint a többieket. Azért a válság őt is megsebezte, és küzdenie kellett ellene. Viszont Roi családja teljesen tönkrement. Munkanélküliek lettek a szülei, az apja ezermesterként, az anyja pedig takarítással próbálta biztosítani, hogy szűkösen kihúzzák a hónap végéig.

– Siess már, basszus! Láttam már kecsesebb nyomorékot is nálad.

– Megyek, megyek. És ne bámulj már! Tetszik, amit látsz, vagy mi? – kérdezte Roi, miközben a lehető leggyorsabban próbálta levenni az alsónadrágját.

Iago elmosolyodott, aztán levette a törülközőt a derekáról, majd annak segítségével csapott Roi fenekére.

– Benned minden tetszik – tréfálkozott. – Főleg az a popsi.

– Hallgass, homi, még meghall valaki, és azt hiszi, más van a dologban, mint ami valójában – nevetett a barátja.

– Mintha érdekelne, mit gondolnak a helyi parasztok.

Ebben a pillanatban lépett ki a zuhany alól egy nagyjából negyvenéves, petyhüdt, szőrös testű férfi. A fiúk köszöntek neki, amikor elment mellettük, majd beálltak a közös zuhany vízsugarai alá.

– Ha valaha olyan testem lesz, mint annak ott, én főbe lövöm magam. Ez undorító, haver – jegyezte meg lenézően Iago.

Aztán nekiállt beszappanozni a testét, miközben egy roppant szexuális tartalmú rapszámot kezdett dúdolni. A legobszcenebb sorok alatt szappanos kézzel végigsimított a nemi szervén. Jó volt a kokain, ehhez kétség sem fért, és már alig várta, hogy végezzen a zuhannyal, hogy újabb hosszú csíkot szívhasson fel.

– Te meg minek örülsz ennyire? – kérdezte Roi.

Iagónak esze ágában sem volt elmagyarázni neki a kokain előnyös hatásait az edzés által felszabadult endorfinokra, ezért kérdéssel felelt.

– Talán nem szabad?

És tovább dúdolt.

– Néha olyan, mintha elfelejtenéd, mit tettünk.

Ez a megjegyzés megváltoztatta Iago hangulatát, abban a pillanatban abbagyta a dúdolást. Odament a barátjához, aztán középső ujját a mellkasára téve igyekezett a lehető legfigyelmeztetőbb, sőt, legfenyegetőbb hangon szólni.

– Mi ketten semmit nem tettünk. Ezt vésd az eszedbe!

– Ne már...

– Ha egy elmebeteg úgy dönt, megöli magát, az tudod, kinek a hibája? Az elmebetegé. Senki másé.

– Most már elmebetegnek hívod?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Attól, hogy elképesztően jól nézett ki, még elveszítheti az eszét.

– Persze... haver... de mi... – Rájött, hogy jobb, ha nem fejezi be. – Na mindegy, hagyjuk.

– Na, mi, mondd csak!

– Mi is tehetünk róla. Biztosan befolyásoltuk a hangulatát. Persze nem bántam meg, oké? – Próbált olyan lelkiert mutatni, amilyennel nem rendelkezett. – Én csak azt mondom, hogy ez az igazság.

Iago egy életre véget akart vetni ennek a beszélgetésnek. Azt akarta, hogy többé ne ismétlődjön meg, tovább akart lépni, mindent elfelejteni. Ennek eléréséhez nem jutott eszébe más módszer, mint hogy nagyon kemény és vad lesz. Hogy a barátja olyan kellemetlenül érezze magát, hogy soha többé ne hozza fel a témát. A kokain segített.

– És? Te nem élvezed a tudatot, hogy ilyen hatalmunk van? Nézd, nekem még merev is lett a gondolatra. Nézd már meg, basszus!

Roi kirázta a hideg, ahogy a barátját hallgatta. És természetesen nem nézett le a farkára, nem akarta tudni, hogy igazat mond-e. Mégis hogy célozgatott arra, hogy feláll neki attól, amiért a tanárnő megölte magát?

– Meghalt, öreg. Neked elment az eszed.

Iago, látva, hogy a barátja milyen komoly, gyorsan reagált. Talán nagyon túlzásba vitte. Talán rosszul következtetett a reakciójára. Elengedte a farkát és az önelégült hozzáállást.

– Na, ember, csak vicceltem.

Roi már nem tudta, hogy a barátja komolyan beszél-e. Kezdték kételeyei támadni a történetekkel kapcsolatban. Iago megérezte a barátja gondolatait, ezért máshogy próbálta lezárni a témát.

– Mondd, Roi, te fojtottad vízbe a két kis kezeddzel?

– Nem.

– Én vittem a folyóhoz és fojtottam bele? Nem. Akkor nem látom be, miért lenne a mi hibánk. Felejtsd már el! Felejtsd el egy életre, rendben?

Roi számára viszont nem tűnt olyan egyszerűnek a felejtés. És akár mennyire is próbált kakaskodni a barátja, abban sem volt biztos, hogy csak úgy tovább tud lépni, mintha mi sem történt volna.